

Zaak T-111/01 R

Saxonia Edelmetalle GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Procedure in kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging —
Staatssteun — Procesbelang — Spoedeisendheid”

Beschikking van de president van het Gerecht van 2 augustus 2001 II-2338

Samenvatting van de beschikking

1. *Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Voorwaarden — Spoedeisendheid — „Fumus boni juris” — Cumulatieve voorwaarden — Afweging van alle betrokken belangen — Beoordelingsvrijheid van rechter in kort geding*
(Art. 242 en 243 EG; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 104, lid 2)
2. *Kort geding — Voorwaarden voor ontvankelijkheid — Ontvankelijkheid van beroep in hoofdzaak — Irrelevant — Grenzen*
(Art. 242 EG; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 104, lid 2)

3. *Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Voorwaarden — Ernstige en onherstelbare schade — Bewijslast*
(Art. 242 en 243 EG; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 104, lid 2)
4. *Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Voorwaarden — Ernstige en onherstelbare schade — Financiële schade — Situatie waarin voortbestaan van verzoekende vennootschap in gevaar komt — Beoordeling met inachtneming van situatie van groep waartoe zij behoort*
(Art. 242 en 243 EG; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 104, lid 2)

1. Volgens artikel 104, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht moeten verzoeken tot verkrijging van een voorlopige maatregel een duidelijke omschrijving bevatten van de omstandigheden waaruit het spoedeisend karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de voorlopige maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt (*fumus boni juris*). Deze voorwaarden zijn cumulatief, zodat het verzoek tot opschorting van tenuitvoerlegging moet worden afgewezen wanneer aan een ervan niet wordt voldaan. In voorkomend geval gaat de kortgedingrechter ook over tot afweging van de op het spel staande belangen.

In het kader van dit algemene onderzoek beschikt de rechter in kort geding over een ruime beoordelingsvrijheid en kan hij, met inachtneming van de bijzonderheden van de zaak, vrij bepalen hoe en in welke volgorde die verschillende voorwaarden moeten worden onderzocht, aangezien geen enkele gemeenschapsrechtelijke regel hem voor de beoordeling van de nood-

zaak van voorlopige maatregelen een vooraf vastgesteld onderzoeksschema voorschrijft.

(cf. punten 11-12)

2. De vraag of het beroep in de hoofdzaak ontvankelijk is, dient in principe niet in het kader van een kort geding te worden behandeld, teneinde de zaak ten gronde niet te prejudiciëren. Wanneer echter, zoals in casu, wordt gesteld dat het beroep in de hoofdzaak waarmee het verzoek in kort geding verband houdt, kennelijk niet-ontvankelijk is, kan het noodzakelijk zijn het bestaan van bepaalde elementen vast te stellen die op het eerste gezicht aannemelijk maken dat dat beroep ontvankelijk is.

(cf. punt 16)

3. De spoedeisendheid van een verzoek in kort geding moet worden getoetst aan de vraag of een voorlopige beslissing noodzakelijk is ter voorkoming van ernstige en onherstelbare schade voor de partij die om de voorlopige maatregel verzoekt. Het is deze partij die moet bewijzen dat zij niet op de uitspraak in de hoofdzaak kan wachten zonder een dergelijke schade te lijden. Om het bestaan van schade aan te tonen, is het weliswaar niet nodig dat het bewijs absolute zekerheid verschaft omtrent het intreden van de gestelde schade, en volstaat het dat die schade met een voldoende mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar is, doch dit neemt niet weg dat de verzoekende partij gehouden blijft de feiten te bewijzen waarop zij haar verwachting van een ernstige en onherstelbare schade baseert.
4. In het kader van de beoordeling door de kortgedingrechter van een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging, kan een schade van financiële aard in principe niet als onherstelbaar of zelfs maar moeilijk herstelbaar worden beschouwd, daar er later steeds financiële vergoeding voor kan worden geboden. Volgens deze beginselen zou opschorting van de tenuitvoerlegging slechts gerechtvaardigd zijn wanneer de verzoekende partij zonder die maatregel in een situatie zou geraten waarin haar voortbestaan werd bedreigd. Dienaangaande kan bij de beoordeling van de materiële situatie van de verzoekende partij mede rekening worden gehouden met de kenmerken van de groep waartoe zij via haar aandeelhouders behoort.

(cf. punten 21-22)

(cf. punten 23-24, 27)